

За ними відозвав ся голос діда:

— Милосерний навіть для птаха, знаходить і в ній великого приятеля.

VIII.

**О кіпачій ріці, мідяних рибах, деревах в кіш-
них лицарів перемінених і як зник третій
шкляний мур.**

Перед ними була тепер кіпача вода, в ній риби дивачного вигляду з мідяною лускою. З їх пащів, мовби з пащі прокодилів, сторчали острі кли, над берегом стояли величезні дерева, начеб з заржавілого желяза і скрипіли пронибаючи, що власного слова зрозуміти не було можна. На останнім шкляним мурі сиділи густо при собі великі пугачі.

— Тут горою не можна, треба буде долиною! — закликав провідник. Сей час казав копати глибоко під водою яму, щоб підземною дорогою дійти до замку. За першим порушенням землі схилили ся дерева в напрямі води, а як лини її дітнулись, вода віняча зникла, зник останній мур, пугачі на замку осіли, а над берегом показав ся на місце дерев ряд кішних лицарів, із риб о мідяній лусці, в